

[Αρχική Σελίδα](#) > ... > [Προσφυγή Στη Δικαιοσύνη](#) > [Πού Και Πώς](#) > [Ποιας Χώρας Η Νομοθεσία Ισχύει;](#) > [Ireland](#)

Ποιας χώρας η νομοθεσία ισχύει;

Περιεχόμενο που
παρέχεται από

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Ιρλανδία

1 Πηγές δικαίου

1.1 Εθνικοί κανόνες

Οι κανόνες σχετικά με τη σύγκρουση νόμων που ισχύουν στην Ιρλανδία πηγάζουν πρωτίστως από το κοινόδίκαιο (common law) και, ως εκ τούτου, υπόκεινται σε μεταβολές και εξελίσσονται. Ωστόσο, δεδομένου ότι η συναφής νομολογία είναι σχετικά περιορισμένη, σε ορισμένους τομείς είναι δύσκολο να προσδιοριστεί με βεβαιότητα το εφαρμοστέο δίκαιο. Αυτό ισχύει ιδίως όσον αφορά το οικογενειακό δίκαιο. Όπως συμβαίνει και με τους κανόνες που διέπουν τη διεθνή δικαιοδοσία, οι παραδοσιακοί κανόνες που διέπουν τη σύγκρουση νόμων σταδιακά αντικαθίστανται από διεθνείς συμβάσεις και από τη νομοθεσία της ΕΕ.

1.2 Πολυμερείς διεθνείς συμβάσεις

Σύμβαση της Χάγης του 1961 για τις συγκρούσεις νόμων που αφορούν τον τύπο διατάξεων διαθήκης.

Σύμβαση της Ρώμης του 1980 για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές.

1.3 Κύριες διμερείς συμβάσεις

Δεν γνωρίζουμε κάποια διμερή σύμβαση η οποία να περιέχει διατάξεις σχετικά με τη σύγκρουση νόμων και στην οποία να είναι συμβαλλόμενο μέρος η Ιρλανδία.

2 Εφαρμογή των κανονων που διεπουν τη συγκρουση των νομων

2.1 Υποχρέωση του δικαστή να εφαρμόζει τους κανόνες σχετικά με τη σύγκρουση νόμων αυτεπαγγέλτως

Κατά γενικό κανόνα, οι κανόνες σχετικά με τη σύγκρουση νόμων εφαρμόζονται μόνον εφόσον τουλάχιστον ένα από τα διάδικα μέρη ζητήσει την εφαρμογή τους.

2.2 Παραπομπή

Υποθέσεις οι οποίες να απαιτούν εξέταση της θεωρίας σπάνια φέρονται ενώπιον των ιρλανδικών δικαστηρίων.

2.3 Μεταβολή του συνδετικού στοιχείου

Δεν εφαρμόζεται ενιαία προσέγγιση στη χώρα.

2.4 Εξαιρέσεις από την κανονική εφαρμογή των κανόνων σχετικά με τη σύγκρουση νόμων

Παρά την έλλειψη νομολογίας επί του θέματος αυτού, η Ιρλανδία είναι απίθανο να εφαρμόσει αλλοδαπό δίκαιο το οποίο αντίκειται στην ιρλανδική δημόσια τάξη.

2.5 Απόδειξη αλλοδαπού δικαίου

Τα ιρλανδικά δικαστήρια απαιτούν το περιεχόμενο του αλλοδαπού δικαίου να αποδεικνύεται ως εάν να επρόκειτο για πραγματικό περιστατικό. Ο διάδικος που επιθυμεί την εφαρμογή αλλοδαπού δικαίου οφείλει να το επικαλεστεί και να αποδείξει το περιεχόμενό του ως πραγματικό περιστατικό, κατά τρόπο ικανοποιητικό για το δικαστήριο. Σε περίπτωση σύγκρουσης μεταξύ των αποδείξεων που υποβάλλουν οι διάδικοι, το δικαστήριο μπορεί να αξιολογήσει την αξιοπιστία των εμπειρογνομόνων και εν συνεχεία να λάβει υπόψη του τις καθοριστικές αποδείξεις (π.χ. αλλοδαπούς νόμους και νομολογία), ιδίως όταν αυτές εφαρμόζουν έννοιες οικείες στο ιρλανδικό δικαστήριο. Εάν οι ιρλανδικοί κανόνες σύγκρουσης νόμων κατατείνουν στην εφαρμογή αλλοδαπού δικαίου, αλλά κανένας από τους διαδίκους δεν προσάγει αποδείξεις σχετικά με το ποιο είναι το δίκαιο αυτό, το δικαστήριο συνήθως τεκμαίρει ότι αυτό ταυτίζεται με το ιρλανδικό δίκαιο, εκτός εάν αποδειχθεί το αντίθετο.

Συνήθως προσάγονται εκθέσεις εμπειρογνομόνων για να αποδειχθεί το περιεχόμενο του αλλοδαπού δικαίου, ενώ δεν αρκεί οι διάδικοι να προσάγουν στο δικαστήριο το κείμενο αλλοδαπού νόμου, νομολογίας ή επίσημης πράξης. Πρόσωπο το οποίο κατέχει άδεια άσκησης του δικηγορικού επαγγέλματος σε αλλοδαπό νομικό σύστημα ή διαθέτει επαρκή πρακτική πείρα του εν λόγω συστήματος μπορεί να παρέχει αποδείξεις σχετικά με το περιεχόμενο του αλλοδαπού δικαίου. Κατά κανόνα, το περιεχόμενο του αλλοδαπού δικαίου δεν ερευνάται από το ίδιο το δικαστήριο.

3 Κανόνες σύγκρουσης νομων

3.1 Συμβατικές ενοχές και δικαιοπραξίες

Η Ιρλανδία είναι συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση της Ρώμης του 1980 για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές. Η Ιρλανδία έχει κυρώσει την εν λόγω σύμβαση με νόμο [νόμος περί συμβατικών ενοχών (εφαρμοστέο δίκαιο) – Contractual Obligations (Applicable Law) Act του 1991]. Οι διατάξεις της σύμβασης εφαρμόζονται στις συμβατικές ενοχές σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες υπάρχει σύγκρουση νόμων διαφορετικών χωρών. Ωστόσο, ορισμένα είδη συμβάσεων, όπως οι συμβατικές ενοχές που απορρέουν από οικογενειακές σχέσεις, δεν διέπονται από τη σύμβαση.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 593/2008 για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές («Ρώμη I») είναι άμεσα εφαρμοστέος στην Ιρλανδία. Ωστόσο, η Ιρλανδία δεν έχει συμφωνήσει στην εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1259/2010 («Ρώμη III») για τη θέσπιση ενισχυμένης συνεργασίας στον τομέα του δικαίου που είναι εφαρμοστέο στο διαζύγιο και τον δικαστικό χωρισμό στα συμμετέχοντα κράτη μέλη.

3.2 Εξωσυμβατικές ενοχές

Στο οικογενειακό δίκαιο ή στις αιτήσεις διαζυγίου τα ιρλανδικά δικαστήρια θεωρούν το *lex fori* ως την κατάλληλη αρχή, καθώς παρέχει ασφάλεια δικαίου. Δεν υπάρχει νομοθεσία στην Ιρλανδία σχετικά με τη σύγκρουση νόμων σε υποθέσεις αδικοπραξίας, ενώ και η σχετική νομολογία είναι πολύ περιορισμένη. Τα ιρλανδικά δικαστήρια εφαρμόζουν την αρχή του *lex fori*, σύμφωνα με την οποία εφαρμόζεται το δίκαιο του δικάζοντος δικαστηρίου, καθώς και την αρχή του *lex loci delicti*, σύμφωνα με την οποία εφαρμόζεται το δίκαιο του τόπου όπου διαπράχθηκε η αδικοπραξία. Τα δικαστήρια μπορούν επίσης να εφαρμόσουν το δίκαιο περί αδικοπραξιών του στενότερου συνδέσμου, το οποίο υιοθετεί μια ευέλικτη προσέγγιση επιτρέποντας στο δικαστήριο να εξετάσει όλους τους διαφορετικούς συνδετικούς παράγοντες και να αποφανθεί επί του ζητήματος της δικαιοδοσίας βάσει αυτών.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 864/2007 για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές («Ρώμη II») είναι άμεσα εφαρμοστέος στην Ιρλανδία.

3.3 Προσωπική κατάσταση, ζητήματα που συνδέονται με την οικογενειακή κατάσταση (επώνυμο, κατοικία, ικανότητα)

Το τέκνο έχει ως τόπο κατοικίας τον τόπο κατοικίας του πατέρα του εφόσον οι γονείς του ήταν παντρεμένοι μεταξύ τους κατά τον χρόνο της γέννησής του. Εάν οι γονείς του τέκνου δεν ήταν παντρεμένοι μεταξύ τους κατά τον χρόνο της γέννησης του τέκνου ή εάν ο πατέρας του δεν βρισκόταν εν ζωή κατά τον χρόνο αυτό, ο τόπος κατοικίας του τέκνου είναι αυτός της μητέρας του. Ο κανόνας αυτός ισχύει ωστόσο το τέκνο

συμπληρώσει το 18ο έτος της ηλικίας του, οπότε αυτό ενηλικιώνεται και αποκτά νομική ικανότητα να επιλέξει ελεύθερα τον τόπο κατοικίας του.

Ο μόνος τρόπος να επιλέξει ένα πρόσωπο τόπο κατοικίας είναι μέσω της διαμονής του στην οικεία χώρα με την πρόθεση να διαμείνει σε αυτήν επ' αόριστον ή μόνιμα. Εάν οποιαδήποτε από αυτές τις προϋποθέσεις παύσει να ισχύει, το πρόσωπο ανακτά τον τόπο κατοικίας της προέλευσής του. Οι έγγαμες γυναίκες αποκτούν τόπο κατοικίας ανεξάρτητα από τον τόπο κατοικίας του συζύγου τους.

3.4 Θεμελίωση νομικής σχέσης μεταξύ γονέα και τέκνου, συμπεριλαμβανομένης της υιοθεσίας

Με τον νόμο περί του καθεστώτος των τέκνων (Status of Children Act) του 1987 καταργήθηκε η έννοια του εξώγαμου τέκνου. Σύμφωνα με τον νόμο αυτό, η σχέση μεταξύ ενός προσώπου και του πατέρα και της μητέρας του ορίζεται ανεξαρτήτως από το εάν ο πατέρας και η μητέρα του έχουν τελέσει γάμο μεταξύ τους.

Ωστόσο, εάν οι γονείς του τέκνου δεν είναι παντρεμένοι μεταξύ τους είτε κατά τον χρόνο της γέννησης είτε κατά τον χρόνο της σύλληψής του, το τέκνο δεν θεωρείται γεννημένο σε γάμο. Ωστόσο, τέκνο μπορεί να αποκτήσει την ιδιότητα του γεννημένου σε γάμο τέκνου με τον εκ των υστέρων γάμο των γονέων του. Δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ της συνταγματικής θέσης του εξ αρχής γεννημένου σε γάμο τέκνου και του τέκνου που απέκτησε την ιδιότητα του γεννημένου σε γάμο εκ των υστέρων. Επίσης, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ των δικαιωμάτων του τέκνου το οποίο συντηρείται από οποιονδήποτε γονέα του ή πρόκειται να κληρονομήσει οποιονδήποτε γονέα του, ανεξαρτήτως εάν οι γονείς έχουν τελέσει γάμο μεταξύ τους.

Εφόσον τα ιρλανδικά δικαστήρια κηρύξουν εαυτά αρμόδια επί υπόθεσης βάσει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2201/2003 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας («Βρυξέλλες ΙΙα»), εφαρμόζουν κατά κανόνα το ιρλανδικό δίκαιο.

Στις περιπτώσεις που τα ιρλανδικά δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία επί υπόθεσης υιοθεσίας, επίσης εφαρμόζουν το ιρλανδικό δίκαιο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα ανώτατα δικαστήρια έχουν εγγενή δικαιοδοσία να διατάξουν μέτρα για την εφαρμογή των συνταγματικών δικαιωμάτων τέκνου Ιρλανδού πολίτη ανεξαρτήτως του τόπου συνήθους διαμονής του τέκνου. Η απόφαση του δικαστηρίου να επιληφθεί μιας διαφοράς βασίζεται στο κατά πόσο ενδείκνυται ή είναι θεμιτό υπό τις περιστάσεις να το πράξει, λαμβανομένου υπόψη του κανόνα του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου περί αμοιβαίου σεβασμού των δικαστηρίων.

3.5 Γάμος, ελεύθερη συμβίωση, συγκατοίκηση, άλλες σχέσεις συμβίωσης, διαζύγιο, δικαστικός χωρισμός, υποχρεώσεις διατροφής

Σε σχέση με τον γάμο, σύμφωνα με το ιρλανδικό δίκαιο, η 34η τροποποίηση του Συντάγματος, η οποία ψηφίστηκε στις 22 Μαΐου 2015, ορίζει ότι δύο πρόσωπα μπορούν να τελέσουν γάμο σύμφωνα με τον νόμο, ανεξαρτήτως του φύλου τους. Αντίστοιχα, πρόσωπα τα οποία έχουν την ικανότητα και μπορούν ελεύθερα να τελέσουν γάμο έχουν το δικαίωμα να το πράξουν ανεξαρτήτως του βιολογικού φύλου που έκαστο εξ αυτών είχε κατά τον χρόνο θέσπισης και θέσης σε ισχύ του νόμου περί γάμου (Marriage Bill) του 2015. Γάμος δεν θεωρείται έγκυρος στην Ιρλανδία εάν οποιοσδήποτε των συζύγων είναι διεμφυλικό πρόσωπο και τελεί γάμο υπό φύλο το οποίο έχει αποκτήσει προσφάτως. Σύμφωνα με τους κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, γάμος που έχει τελεστεί στο εξωτερικό αναγνωρίζεται μόνον εφόσον πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις. Τα μέρη πρέπει να έχουν τηρήσει τις διατυπώσεις που ισχύουν στη χώρα στην οποία τελέστηκε ο γάμος (lex loci celebrationis). Τα μέρη έχουν τη νομική ικανότητα να τελέσουν γάμο σύμφωνα με τους κανόνες της χώρας στην οποία κατοικούσαν. Ο γάμος ο οποίος τελέστηκε στο εξωτερικό πρέπει να αντιστοιχεί στη γενική έννοια του γάμου που επικρατεί στην Ιρλανδία. Γάμος ο οποίος τελείται, για παράδειγμα, από πρόσωπο το οποίο τυχόν είναι πολύγαμο δεν αναγνωρίζεται.

Αποφάσεις που έχουν εκδοθεί βάσει του άρθρου 5 του νόμου περί αστικής συμβίωσης και ορισμένων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβιούντων προσώπων (Civil Partnership and Certain Rights and Obligations of Cohabitants Act) του 2010 προβλέπουν την αναγνώριση για ορισμένες κατηγορίες καταχωρισμένων στην αλλοδαπή σχέσεων του δικαιώματος και της υποχρέωσης να τυγχάνουν της ίδιας μεταχείρισης στο ιρλανδικό δίκαιο με τις καταχωρισμένες στην Ιρλανδία σχέσεις αστικής συμβίωσης, υπό την προϋπόθεση ότι οι συμβιούντες θα είχαν τη νομική ικανότητα να καταχωρίσουν σχέση αστικής συμβίωσης στην Ιρλανδία.

Όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία σε υποθέσεις διαζυγίου, δικαστικού χωρισμού και ακύρωσης γάμου, ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2201/2003 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας («Βρυξέλλες ΙΙα») είναι άμεσα εφαρμοστέος στην Ιρλανδία. Σε περίπτωση που σύμφωνα με τον κανονισμό Βρυξέλλες ΙΙα δεν έχει διεθνή δικαιοδοσία κανένα άλλο κράτος μέλος, τα ιρλανδικά δικαστήρια μπορούν να επιληφθούν εφόσον τουλάχιστον ένα από τα μέρη έχει τον τόπο κατοικίας του στην Ιρλανδία κατά τον χρόνο έναρξης της δίκης.

Όταν ιρλανδικό δικαστήριο επιληφθεί διαφοράς διαζυγίου, εφαρμόζει το ιρλανδικό δίκαιο στη διαφορά οικογενειακού δικαίου, καθώς και σε κάθε σχετικό ή παρεπόμενο ζήτημα.

Στις περιπτώσεις που δεν εφαρμόζεται ο κανονισμός Βρυξέλλες ΙΙα, αλλοδαπό διαζύγιο αναγνωρίζεται εφόσον έχει εκδοθεί σε χώρα όπου κατοικούσε οποιοσδήποτε των δύο συζύγων κατά τον χρόνο έναρξης της διαδικασίας διαζυγίου.

3.5.1 Υποχρεώσεις διατροφής

Οι αξιώσεις διατροφής σήμερα ρυθμίζονται από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 4/2009 του Συμβουλίου για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων και τη συνεργασία σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής.

Στην ουσία, σκοπός του κανονισμού αυτού είναι να θεσπίσει ένα σύνολο κοινών κανόνων σε σχέση με τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, και τη συνεργασία, καθώς και ορισμένα τυποποιημένα έγγραφα, προκειμένου να διευκολυνθεί η αποτελεσματική είσπραξη απαιτήσεων διατροφής εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεδομένου ότι ένας από τους βασικούς στόχους του κανονισμού είναι να διασφαλίσει ότι ο δικαιούχος διατροφής μπορεί εύκολα να επιτύχει σε ένα κράτος μέλος την έκδοση απόφασης η οποία θα είναι αυτομάτως εκτελεστή σε άλλο κράτος μέλος χωρίς περαιτέρω διατυπώσεις, ο κανονισμός για τις υποχρεώσεις διατροφής συμπεριλαμβάνει μέτρα σε σχέση με τη διεθνή δικαιοδοσία, τη σύγκρουση νόμων, την αναγνώριση, την εκτελεστότητα και την εκτέλεση αποφάσεων, και τη νομική αρωγή, και είναι σχεδιασμένος να ευθαρρύνει τη συνεργασία μεταξύ των κεντρικών αρχών. Η υποχρέωση εκτέλεσης των διατάξεων της αρχικής απόφασης χωρίς τροποποίηση ορίζεται σαφώς στον κανονισμό και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί απόφαση που έχει εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος να ελεγχθεί ως προς την ουσία της στο κράτος μέλος στο οποίο επιδιώκεται η αναγνώριση και εκτέλεσή της. Έτσι, κατ' αποτέλεσμα, ο κανονισμός απαγορεύει στο δικαστήριο κράτους μέλους το οποίο δεν έχει επιληφθεί της διαφοράς να εκδώσει νέες ή σχετικές αποφάσεις.

3.6 Περιουσιακές σχέσεις των συζύγων

Εφόσον δεν υπάρχει αντίθετη πρόβλεψη των μερών, οι συμβάσεις ρύθμισης των περιουσιακών σχέσεων των συζύγων ερμηνεύονται σύμφωνα με το δίκαιο του τόπου της συζυγικής κατοικίας. Εφόσον δεν υπάρχει τέτοια σύμβαση, το εφαρμοστέο δίκαιο επίσης ορίζεται με βάση τον τόπο της συζυγικής κατοικίας. Εάν οι σύζυγοι έχουν κοινό τόπο κατοικίας, αυτός θεωρείται ως ο τόπος της συζυγικής κατοικίας. Εάν οι σύζυγοι δεν έχουν κοινό τόπο κατοικίας, ο τόπος της συζυγικής κατοικίας συνήθως ορίζεται με βάση το δίκαιο με το οποίο οι σύζυγοι και ο γάμος συνδέονται στενότερα.

3.7 Διαθήκες και κληρονομική διαδοχή

Κατά γενικό κανόνα, το δίκαιο που διέπει την κληρονομική διαδοχή σε σχέση με ακίνητη περιουσία είναι το δίκαιο του τόπου όπου βρίσκεται το ακίνητο, ενώ το δίκαιο της χώρας στην οποία είχε τον τόπο κατοικίας του ο κληρονομούμενος κατά τον χρόνο του θανάτου του διέπει τη διανομή της κινητής του περιουσίας και την κληρονομική διαδοχή σε σχέση με αυτή.

Η ικανότητα του διαθέτη καθορίζεται με βάση το δίκαιο του τόπου κατοικίας του, ωστόσο υποστηρίζεται και η άποψη ότι σε σχέση με την ακίνητη περιουσία πρέπει να εφαρμόζεται το *lex situs*.

Εάν υπήρξε μεταβολή του τόπου κατοικίας του κληρονομούμενου από τον χρόνο σύνταξης της διαθήκης έως τον χρόνο του θανάτου του, οι απόψεις δίστανται σχετικά με το εάν η ικανότητα του διαθέτη πρέπει να καθορίζεται με βάση το δίκαιο του τόπου κατοικίας του κατά τον χρόνο σύνταξης της διαθήκης ή του τόπου κατοικίας του κατά τον χρόνο του θανάτου του.

Μια διαθήκη είναι τυπικά έγκυρη σύμφωνα με τον νόμο περί κληρονομικής διαδοχής (Succession Act) του 1965, εφόσον έχει περιβληθεί τον τύπο που προβλέπεται: στο δίκαιο του τόπου στον οποίο ο διαθέτης συνέταξε τη διάταξη τελευταίας βούλησης, ή στο δίκαιο του τόπου υπηκοότητας, κατοικίας ή συνήθους διαμονής του διαθέτη, είτε κατά τον χρόνο σύνταξης της διάταξης τελευταίας βούλησης είτε κατά τον χρόνο του θανάτου του, ή εφόσον υπάρχει ακίνητη περιουσία, στο δίκαιο του τόπου όπου βρίσκεται αυτή.

3.8 Ακίνητη περιουσία

Στο ιρλανδικό δίκαιο γίνεται διάκριση μεταξύ κινητής και ακίνητης περιουσίας, ενώ, προκειμένου να καθοριστεί κατά πόσο το οικείο δικαίωμα είναι κινητό ή ακίνητο περιουσιακό στοιχείο, εφαρμόζεται το δίκαιο της χώρας στην οποία βρίσκεται η περιουσία.

Κατά γενικό κανόνα, εφαρμοστέο δίκαιο σε σχέση με ακίνητη περιουσία είναι το δίκαιο του τόπου όπου βρίσκεται αυτή.

3.9 Αφερεγγυότητα

Ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1346/2000 περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (ο «κανονισμός για την αφερεγγυότητα») θεσπίζει κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας για τις υποθέσεις αφερεγγυότητας εντός της ΕΕ [1]. Το άρθρο 3 του κανονισμού για την αφερεγγυότητα ορίζει ότι αρμόδια για την έναρξη της διαδικασίας αφερεγγυότητας είναι τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο βρίσκεται το κέντρο των κυρίων συμφερόντων του οφειλέτη. Επομένως, διαδικασία αφερεγγυότητας που έχει αρχίσει στην Ιρλανδία κρίνεται από τα ιρλανδικά δικαστήρια σύμφωνα με την ιρλανδική νομοθεσία που διέπει την αναγγελία, την εξέλεξη και την τελική επαλήθευση των απαιτήσεων σε διαδικασίες αφερεγγυότητας. Τα βασικά σχετικά νομοθετήματα είναι ο νόμος περί εταιρειών (Companies Act) του 2014, οι νόμοι περί προσωπικής αφερεγγυότητας (Personal Insolvency Acts) του 2012-2015 και ο πτωχευτικός νόμος (Bankruptcy Act) του 1988.

Σχετικοί σύνδεσμοι

<http://www.irishstatutebook.ie/1995/en/act/pub/0026/sec0027.html>

[1] Αντικαταστάθηκε, με ισχύ από την 26η Ιουνίου 2017, από τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 2015/848 περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (αναδιατύπωση).

■ Τελευταία επικαιροποίηση: 29/07/2024

Την έκδοση αυτής της σελίδας στην εθνική γλώσσα διαχειρίζεται ο αντίστοιχος αρμόδιος επαφής του ΕΔΔ. Οι μεταφράσεις έχουν γίνει από την αρμόδια υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Οι τυχόν αλλαγές που επιφέρει η αρμόδια εθνική αρχή στο πρωτότυπο ενδέχεται να μην έχουν περιληφθεί ακόμα στις μεταφράσεις. Η Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Δικαστικό Δίκτυο δεν αναλαμβάνουν καμία απολύτως ευθύνη όσον αφορά πληροφορίες ή δεδομένα που περιέχονται ή αναφέρονται στο παρόν έγγραφο. Βλ. την ανακοίνωση νομικού περιεχομένου για τους κανόνες πνευματικής ιδιοκτησίας που ισχύουν στο κράτος μέλος που είναι αρμόδιο για την παρούσα σελίδα